

AKADÉMIA
TEMNA

NEBEZPEČNÉ
PUTÁ

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

Akadémia temna

Nebezpečné putá

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Akadémia temna 1 – Spolok vyvolených
Akadémia temna 3 – Rozdelené duše

Gabrielle Poole
Akadémia temna – Nebezpečné putá – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

AKADÉMIA
TEMNA
NEBEZPEČNÉ
PUTÁ

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLÓG

„Haló, dievčatko, vyrušujeme ťa zo spánku?“

Ten hlas jej bol povedomý, no znel akosi pridusene a vzdialene. Akoby sa ozýval z hĺbky studne. Cassie Bellová s námahou otvorila oči a prekvapene zažmurkala na výjav pred sebou. Stôl bol prestretý pre trinásť. V strede ležal mŕtvolne bledý moriak, ktorý zjavne stačil tak pre ôsmich ľudí. A lacné sušienky s logom supermarketu na papierovom obruse. Mastné párky a rozvarený kel. Vianoce v štýle Cranlake Crescent.

Naozaj sú to iba tri týždne, čo jedla francúzske delikatesy servírované na jemnom porceláne v elegantnej jedálni Darkovej akadémie? Akoby to bolo z iného života.

„Čo sa deje?“

Cassie sa sústredila na postavu s pieskovožltými vlasmi, ktorá sedela za stolom oproti nej. Jasné, aha, Patrick. Jej vychovávateľ. Len vďaka nemu bol pre ňu návrat do starého detského domova znesiteľný. Podarilo sa jej vyčariť úsmev.

„Nie si hladná, Cassie?“ pípala sladko Jilly Beatono-

vá, ktorá sedela za vrchstolom. „To sa na teba akosi nepodobá. Už štrnásť dní nás tu vyžieraš.“

Cassie si zaryla nechty do dlaní. Odkedy sa vrátila z Paríža, Jilly bola čoraz uštipačnejšia. Za normálnych okolností by jej Cassie tú radosť nedoprialala, ale zo dňa na deň akoby sa jej skracovali nervy.

„Hej, akosi ma prešla chuť,“ odsekla, odsunula stoličku a vstala. „Ospravedlňte ma.“

„Cassie Bellová, ja ťa neospravedlňujem...“ začala Jilly, ale Cassie už bola preč.

Patrick ju dohonil pod schodmi a tváril sa ustarostene. „Cassie, čo je?“ spýtal sa. „Odkedy si sa vrátila z Paríža, správaš sa čudne.“

Cassie sa na chvíľku zamyslela. Odkiaľ začať? Má mu povedať pravdu o Akadémii? O záhadnej skupine študentov zvaných Vyvolení a o ich temnom tajomstve? O tom, že ich telá obývajú prastarí duchovia, ktorí im dodávajú moc a krásu, no zato ich nútia vysávať životnú energiu z obyčajných spolubývajúcich? Môže mu povedať o tom, čo sa s ňou stalo v tme pod Vífazaným oblúkom – o tom prerušenom rituáli, pri ktorom v jej mysli uviazla časť ducha, ktorý predtým obýval telo Estelle Azzedinovej? Môže mu povedať, že odvtedy v nej silnie čoraz väčší zvláštny nutkavý hlad a ona vie, že moriak a párky nebudú to pravé orechové?

Neprichádza to do úvahy.

„Iba je mi trochu smutno za kamarátmi,“ zašomrala. „Vieš?“

Na Patrickovej tvári sa zjavila úľava. „No to je pochopiteľné. Rozprávala si sa dnes s niekým z nich?“

„Včera večer som dostala mejl od Isabelly. A tiež, ehm, od Randžita.“

„Kto je Randžit?“

„Jeden chalan, čo so mnou chodil na hodiny,“ zneróznela Cassie. „Prečo?“

Patrick sa zaškeril a v modrých očiach sa mu zaiskrilo. „Lebo si sa začervenala, keď si vyslovila jeho meno.“

„Ale, prestaň!“ Cassie doňho nezbedne štuchla.

„Takže to nie je tvoj priateľ?“

„Nie, nie je,“ povedala Cassie rýchlo.

„Aha, tak.“

„Nie je, naozaj.“ Cassie si zakvačila prsty do kašmírového svetra, ktorý jej poslala na Vianoce jej kamarátka Isabella. „To je... zložité.“

Cha! Tak to je riadny eufemizmus. Za tých pár chvíľ na konci semestra, ktoré si s Randžitom pre seba ukradli, nemali veľa času svoj vzťah definovať. Vedela iba to, že sa jej žalúdok zvierá túžbou, kedykoľvek si naňho spomenie, lenže Randžitov domov bol v Indii. Tisíc míľ ďaleko. Musela sa skrátka zmieriť s tým, že jej bude za ním smutno, že bude umierať od clivoty. Bol to taký silný cit, až to samu Cassie prekvapilo.

Pohrúžila sa do spomienok, no vzápätí sa strhla na vyzváňanie svojho mobilu. Vytiahla si ho z vrecka džínsov a skoro ho pustila na zem, keď zbadala meno na displeji. Opäť pocítila, ako sa jej do tváre hrnie krv.

„Čo čert nechcel...“ zasmial sa Patrick a vytratil sa späť do jedálne.

Pri jeho slovách sa Cassie zarazila. Stále jej nebolo jasné, čo sú Vyvolení vlastne zač. Kto je vlastne Randžit. *Bohovia a príšery*, zavtipkoval raz horko. A čo je z toho on? To Cassie nevedela. Nebola si istá, či to vôbec vie aj on.

Zahnala v mysli starosti, pritisla si telefón k uchu a držala ho ako záchranné lano. „Randžit!“

Určite tuší, ako sa Cassie hlúpo škerí, aj keď je na druhom konci sveta.“

„Cassandra.“ Keď začula jeho hebký a vrúcny hlas, hneď zabudla na sychravú člapkanicu aj na ten ukrutný hlad. „Veselé Vianoce.“

„Aj tebe.“ Bez dychu si sadla na schody. Bolo jej smutno až do zúfania. A mala z toho ešte aj trápny pocit. „Jéj, veľmi rada ťa počujem.“

„Je ti dobre?“ Jeho hlas znel ustarostene.

„Som v pohode, fakt. Iba trochu...“

„Si čoraz viac hladná, však?“

Cassie sa odmlčala. Bola to úľava hovoriť s niekým, kto vie, čo prežíva. Aj Randžit to musel zakúsiť.

„Áno,“ povedala nakoniec a rozochvene sa zasmiala. „Uhádol si.“

„Nepotrva to už dlho, Cassandra. Týždeň a pol. Zvládneš to?“

„Je mi dobre. Naozaj, iba...“ zaváhala a skočila do neznáma. „Chýbaš mi. Veľmi.“

„Panebože, aj ty mne!“ povedal to precítene, až ju to od zvyčajne chladného a rezervovaného Randžita Singha zaskočilo. Skoro akoby sa mu uľavilo. „Chýbaš mi a robím si o teba *starosti*. Ešte sa ti potom, ehm, ozvala Estelle?“

Cassie preglgla. Randžit bol jediný, kto vedel, že prastarý duch občas hovorí v Cassinej hlave – niečo podobné bolo medzi Vyvolenými neslýchané. „Zopár ráz, no v poslednom čase je ticho, bosorka. Dúfam, že sa skrútila do kľbka a pošla od hladu.“

„To sa asi nestane, Cassie.“

„Hej, viem.“

„Dávaj si na seba pozor, prosím. Dobre?“

Nemohla si pomôcť a usmiala sa. „Jasné, dám. Ahoj, a čo najskôr zavolaj.“

„Aby to už bolo.“ Ticho sa zasmial. „Ozvem sa ti, keď budem môcť.“

V očiach ju zaštipali slzy a znovu sa jej zovrel žalúdok. „Ahoj, Randžit. Veselé Vianoce.“

„Aj tebe. Ešte raz.“

Cassie sklapla telefón a rozplakala sa. Zaborila si tvár do dlaní. No tak, to je hanba. Má byť predsa *tvrdá*. Všetko zvládne. Hlad po potrave, hlad po Randžitovi...

Dost'. *Dost'*.

Bola naozaj strašne vyhladnutá. Premáhal ju zúfalý, nepolapiteľný hlad po niečom inom ako obyčajnom jedle. Nemohla však robiť nič, len vydržať do ďalšieho semestra. Potom sa možno dočká odpovedí. Veď nakoniec, kto sa na dosť dlhý čas vzdá čokolády, ten po nej prestane túžiť. Kto vydrží pár týždňov bez cigariet, už ich potom nechce. *Hej, a kto na chvíľu prestane dýchať, stratí chuť na kyslík!*

Cassie stuhla.

To hádam nie, moja milá. Naozaj si ma pobavila!

Nevšímaj si ju, povedala si Cassie. Nevšímaj si ju.

Lahko sa to povie, ale horšie splní. Stačil len zvuk Estellinho hlasu v hlave, aby hlad zalomcoval Cassie s takou silou, až skoro stratila rovnováhu a spadla dopredu.

Začula, ako sa otvorili a zatvorili dvere. Kroky. A hlas...

„Cassie? Si v poriadku?“ V Patrickovom hlase zazneli obavy.

Vyskočila a zaťala päste. *V poriadku?* Prečo sa jej to stále vypytuje? Samozrejme, že je *v poriadku!* Už jej to fakt začínalo liezť na nervy, ako sa okolo nej ustavične

motá. Nemal by sa do toho pliesť, ak vie, čo je pre ňu dobré.

Nie! Ako jej to vôbec zišlo na um? Patrick chce byť iba ohľaduplný, toľko pre ňu urobil. Estelin hlas znel ako si-pot hada. *A mohol by toho urobiť ešte omnoho viac, moja milá.* Patrick znervóznel z Cassinho chorobne tvrdého pohľadu. Áno. Estelle má pravdu. Taký dobrý priateľ ako Patrick sa vždy obetuje. Na Patricka sa môže spoľahnúť. Je silný, mladý, sebavedomý. Plný života. Dokonalý.

„Cassie?“

Bola jednoducho príšerne *hladná*. Klaunovsky sa uškrnula. „Nič mi nie je.“

Nehovor. Nech podíde bližšie. Cítim ho...

Patrick o krok cúvol a Cassie sa zdalo, že sa zachvel. „Neblázni, Cassie. Chladne ti večera.“

Ale ty si pre mňa teplý akurát.

„Dobre, prepáč. Dám ti pokoj.“ Obrátil sa na odchod. „Vráť sa, keď budeš chcieť.“

„DOSTĚ!“

Vyskočila zo schodu a priam za ním vystrelila. Schmatla ho za golier, trhla ním dozadu, zovrela ho a pritiahla si ho k sebe. Usiloval sa jej vytrhnúť, ale nemal šancu. Ani tú najmenšiu. Od toho rituálu bola Cassie silnejšia ako predtým. Mala viac než dosť sily na to, aby premohla tohto... smrteľníka. Cassie sa nahlas rozosmiala.

Patrickovi sa v očiach zračila hrôza a vydesene jej dýchal do tváre. Znovu ho zacítila: hmm, ten život! Vyčerila zuby, keď v tom zbadala za sklennenou výplňou vonkajších dvier nejakú postavu. Na okamih sa jej zastavilo srdce, stuhla a výhražne zavrčala. Tá tvár, divá a zúrivá, na ňu tiež vrčala ako besné zviera. V tej chvíli jej čosi riadne šklblo v bruchu a pochopila. To nie je nijaká príšera, ktorá sa dobýja do domu. Je to jej vlastný odraz.

„Panebože!“ Pustila Patricka tak rýchlo, až sa zvalil na zem. Čo najrýchlejšie sa od neho vzdialila.

Vydesene sa na ňu díval, zreničky sa mu tak rozšírili, až mu skoro sčerneli bledomodré oči. To ju neprekvapilo. Zaskočili ju však slová, ktoré mu vyšli z úst.

„Ale nie, Cassie. Prečo ty? Prečo ty!“

„Čože?“

Sekundu stála s rukami na ústach a civela na Patricka. Potom sa zvrtila na opätku a utekala preč. Brala schody po dvoch, vrútila sa do svojej izby, zúrivo schytila stoličku a zaklinila ju pod kľučku. Tak. Teraz je už v bezpečí. *On.*

Vyčerpaná Cassie sa zrútila na dlážku. Mohlo to dopadnúť horšie, vravela si, kým sa jej spomaľoval tep. Omnoho horšie.

Čo si bude nahovárať? Prestala sa ovládať. Mohla Patrickovi ublížiť. Alebo ho dokonca zabiť. Cassie si

vopchala päste do úst a zahryzla až do krvi. Ešte pár dní a bude to. O pár dní sa vráti na Akadémiu. Vráti sa k jej tajomnému riaditeľovi, sirovi Alricovi Darkovi. On jej určite pomôže s tým bojovať. Dovtedy sa bude všetkým vyhýbať...

Ale Cassandra, zlatko moje, ja sa musím NAKŔMITĚ!

Plačlivý rozhnevaný hlas jej dunel v hlave a narážal do lebky, ktorá sa jej zdala ľahká a prázdna. Od hladu už nevidela. Bola rozhodnutá vydržať. Už iba niekoľko dní. Je to otázka času...

Presne tak! Estellin hlas znel v dutine jej hlavy vyhladnuto a pomstychtivo, no víťazoslávne. Áno, Cassandra, dievčatko moje najmilšie! Je to iba otázka času...

1. KAPITOLA

Bežiaci pás poskočil a ožil, keď sa naň vysypala batožina. Cassie stála v tísnucom sa dave, ohromená hurhujom a ruchom letiska Johna Fitzgeralda Kennedyho, a zúfalo čakala, kedy sa objaví jej ošúchaný kufor, aby mohla odíť čo najskôr zmiznúť. Na jednej strane stál vysoký spotený biznismen, na druhej ufúľaná stará pani, a obaja sa predierali, manévrovali a skláňali nad batožinovým pásom ako supy. Ani jeden z nich nebol akurát prvotriedny kandidát na krmivo, ale kto je v núdzi, nemôže si vyberať...

Ale nie. Prestaň! Chcela Cassie vykriknúť, ale nevládala. Keď pri pristávaní sedela pevne vtisnutá do svojho miesta pri okienku a vyhýbala sa pohľadu na svojho suseda, videla svitanie nad Sochou slobody, ale nezaujímalo ju to. Nezaujímala ju tá symbolika – východ slnka nad jej súkromným Novým svetom. Nezaujímala ju nádherná symetria a panoráma mesta. Chcela len, aby lietadlo už konečne pristálo a ona sa mohla nadýchnuť čerstvého vzduchu. Vzduchu, ktorý neprešiel pľúcami všetkých cestujúcich toľkokrát, že nabral ich pach.

Chcela preč od toho mraku človečiny, rozpínajúceho sa v lietadle ako nevzhľadný švédsky stôl. No aspoň ovládla svoje chute. Celých sedem hodín. Na to môže byť hrdá, či nie? To je predsa výkon!

Iste, moja milá. A mala si úplnú pravdu. Som rada, že sme sa krotili. Palubné občerstvenie. Také suché a bez chuti.

Cassie sa nasilu zasmiala. „Pozri, dievča, nechceš sa posunúť?“ Biznismen ju odstrčil z cesty a vrhol sa na svoj kufor.

Keby sa nepotkla a bokom nenarazila do tej nevrlej starej panej, spadla by. Cítila, ako sa tacká, zásoby síl jej dochádzali. Prebral ju mužov prenikavý dych. Z tej sladkokyslej arómy sa jej rozširovali nosné dierky. Nebola presýtená iba potom, ale aj jeho živočišnosťou. Mužovi bolo zrejme horúco a preťažené srdce mu búchalo: počula to, *cítila to*. Pach mu vychádzal z pórov a prenikal do jej nosa ako... tanier hranolčekov. Áno, až tak voňal. Cassie si oblizla nadvihnuté kútiky úst, sústredila sa na jeho pery a dívala sa, ako sa nadychuje a vydychuje...

S nadávkami sa pretlačil okolo nej, narazil jej kufrom do predkolenia a zmizol. Premeškala príležitosť. Do očí jej vhrkli slzy a Cassie nevedela, či sú to slzy úľavy, alebo hnevu.

Utiokol! Nie! Utiokol nám! Estellin hlas znel napoly nepričetne. Nájdi niekoho. IHNEĎ niekoho nájdi!

Cassie si hmlisto uvedomovala, že okolo sa práve mihol jej kufor, ktorý držal pokope iba vďaka nezameniteľnej starej gumke od Patricka, ale nevenovala mu pozornosť. Vyhladnuto pátrala v dave a už sa o nič nezaujímal. Iba o...

Tamto! Tamto, rýchlo!

Malátne sa obrátila na mieste a zamerala sa na postavu, ktorú mala na mysli Estelle. Bola to mladá silná samica. Štíhla, ale urastená a opálená, stredomorským spôsobom očarujúca. Mala so sebou mláďa, ale to s bozkom, slovíčkom a úsmevom odovzdala svojmu druhovi, a teraz sa tá mladá silná samica obrátila a za klopkania opätokov zamierila na záchod.

Nie *samica*, žena! zakričala Cassie v duchu. *Žena!* Je to človek...

Áno, áno. Ako chceš. Žena! Rýchlo! UTEČIE NÁM!

Cassie sa prudko obrátila, hľad sa v nej bil s loveckým vzrušením, ktoré jej drnčalo v žilách. Pretisla sa davom a pustila sa smerom, odkiaľ sa ozývalo *klop-klop-klop*. Bolo zvláštne, že ho počula tak zreteľne napriek všetkému hluku, zhonu a neprestajným nezrozumiteľným hláseniam. Akoby sa celou svojou bytosťou sústredila iba na klopkanie opätokov a každú chvíľu v jej tele sa upínal k samici. Kúsok pred ňou samica – žena – otvorila dvere na záchod. *Klop-klop-klop*. Cassie pridala do kroku, v zošliapaných tenis-

kách ju nebolo počuť. Už tam bude. Už tam bude! *PO-
HNI SI!*

Áno, Estelle, nakrmmime sa. *NAKRMMIME SA!*

„Cassie!“

Ten priateľský výkrik ju vytrhol z koncentrácie. Jej cieľavedomé kroky zneisteli.

„Cassie Bellová! *Miláááček!*“

Komár. Upišľaný, dotieravý. Mala chuť ho plesnúť, zabiť ho. Daj mi pokoj, chcela zvriesknuť. Ja musím...

Niečo do Cassie vrazilo, až stratila rovnováhu, a zovrelo ju do vrúcneho objatia prevoňaného drahým parfumom. „*CASSIEEEE!*“

Zlomok sekundy sa Cassie vzpierała a nenásytne pozerala na dvere záchodu, kým sa za tým človekom a jeho životnou energiou jemne nezavreli.

Potom sa strhla, až ju to skoro zaboľelo, a prebrala sa. Čo to chcela urobiť? Čo to len-len že nevykonala?

„Isabella?“ So slzami na krajíčku jej Cassie opätovala silné objatie. Zavesila sa do svojej najlepšej kamarátky tak, akoby ju iba ona držala pri zdravom rozume.

No dobre, tak túto! Tá postačí! Bude stačiť, vravím ti!

NIE! Vyštekla v duchu tak zúrivo, že Estelle stíchla. Na chvíľku.

„Ahoj, Isabella. Som šťastná, že ťa vidím.“

„Aj ja! Priletela si z Londýna? Pristáli ste o päť minút skôr ako lietadlo z Buenos Aires! To je náhoda! Paráda!“

To dievča stále rozpráva v samých výkričníkoch, pomyslela si Cassie s láskou. Isabella pohodila lesklou hrivou hnedých zamatových vlasov. „A čaká tu na nás Jake! Napísala som mu esemesku, je vonku v termináli!“

„A to si si našla čas pozdraviť ma?“ Cassie mierne nadvihla obočie. „Lichotí mi, že si ma na ceste k nemu nezvalila.“

Isabella sa do toho pekného Newyorčana buchla, len čo prišla na Akadémiu. Na konci minulého semestra sa konečne dali dokopy, ale mali na seba už iba necelý týždeň, kým Isabella odletela domov do Argentíny (samozrejme, prvou triedou). Nečudo, že sa teší, kedy sa ho bude môcť dotknúť.

„Ale Cassie!“ Isabella sa zasmiala, ale keď chytila Cassie okolo pliec a obzrela si ju, oči jej trochu potemneli. „Vyzeráš úžasne. Trošku si schudla, pravda? Ale fakt si krásna.“

„Jéj, vďaka. S lichôtkami zájdeš najďalej.“ Chabo sa zaškerila. V hlave jej už poriadne trešťalo. Je to z toho rozrušenia, vravela si. A časovým posunom. To je jedno. Skrátka sa musí trochu upokojiť.

No Isabella sa už zase smiala a prekypovala nadšením. „Už sa nemôžem dočkať, keď budeme všetci spolu! Ty, ja a Jake! Však? Poď, ideme!“ Nečakane pustila Cassie.

„Jasné. Už... idem...“

To sa jej však ľahko povedalo, ale horšie urobilo, keď ju Isabella prestala podopierať svojím ramenom. Cassie sa zatackala a cítila, ako sa jej podlamujú kolená. Spadla by na zem, keby ju Isabella nechytla za lakeť a nezovrela pevným stiskom pólisky.

„Cassie? *Cassie?*“

Cassie sa zamračila. Isabelle sa cez Vianoce akosi zvláštne zmenil hlas. Je akýsi čudný.

Vzdialený.

Slabne.

Alebo možno slabne ona. Je v tme. V chladnej čiernej prázdnote.

A mizne...

2. KAPITOLA

„Cassandra? Cassandra!“

Ďalší povedomý hlas. Nedokázala ho zaradiť, ale bol silný a upokojujúci. Teraz sa jej už nič nestane, to vedela. Najskôr preto, že je mŕtva. Určite je mŕtva, lebo letiskový hurhaj stíchol a ona sa vznáša v bezpečnej bubline pokoja.

„Cassandra!“ ozval sa chriplavý hlas dôraznejšie. Niečia ruka ju plesla po jednom líci, potom po druhom. „Cassandra, zobuďte sa.“

Proti svojej vôli otvorila očné viečka a zastonala. Rozmazaná tvár jej bola rovnako povedomá ako hlas. Asketická, oslivo krásna a ustarostene zachmúrená.

„Sir Alric...“

„Áno, ja. Zobuďte sa.“

Cassie zažmurkala do ostrého svetla, nadvihla sa a chytila sa vankúšov. Pohovka. Veľká, kožená. Na chvíľu si pomyslela, že je predsa len mŕtva, a to v mimoriadne pohodlnom záhrobí, pretože nevidela nič iba hektáre belasej oblohy. Potom si všimla, že ju obklopu-

jú sklenené steny, v rannom slnku sa trblietajú mra-
kodrapy a zasrienené koruny stromov...

Central Park!

Nad stromami sa rozprestierala diamantovomodrá
obloha zbrázdnená bielymi dymovými stopami lietadiel.
Vyjavene zažmurkala na svoj výhľad na veľkolepú pa-
norámu New Yorku. Alebo skôr na výhľad sira Alrica.

Strhla sa a celkom sa prebrala. Pokúsila sa vstať, ale
spadla. Začula, ako si niekto s úľavou vydýchol a už
bola pri nej Isabella, vrhla sa na zem vedľa nej a objala
ju. Cassie sa tupo rozhliadla po prepychovo elegantnej
kancelárii.

„Ty si ma teda *poriadne* vydesila! Ach, Cassie!“

Konečne zaostrila pohľad na svojich spoločníkov.
Samozrejme, Isabella – a vedľa nej stál Jake. Bolo vi-
dieť, ako sa mu ohromne uľavilo, aj keď sa v tomto pro-
stredí cítil trochu nesvoj. Keď sa zadívala do jeho vlúd-
nych hnedých očí, mierne sa na ňu usmial. „Ahoj,
Cassie. Rád ťa vidím.“

„Ahoj, Jake. Aj ja teba.“

Nebola to celkom pravda. Cassie bola *viac* ako rada,
že ho vidí – spadol jej kameň zo srdca. Minulý semester
Jake odhalil viac tajomstiev Vyvolených, ako bolo pre
človeka zvonku bezpečné. Cassie si nebola istá, či sa
Jake na Akadémii ešte vráti potom, čo zistil, že Kateri-

na Svenssonová, spolužiačka, ktorá sa mu predtým páčila, zavraždila jeho sestru Jessicu. Určite mal nesmierne pokušenie vykašľať sa na ústav, ktorý ten zločin utulal a Vyvolenú dievčinu potrestal iba vylúčením. Napriek tomu tu teraz stál v kancelárii riaditeľa. Čo ho primälo vrátiť sa? City k Isabelle? Zvláštne prenesená súrodenecká oddanosť voči Cassie, o ktorej všetci vravia, že vyzerá *presne* ako jeho mŕtva sestra? Alebo sa vrátil, aby dokončil tú „neuzavretú záležitosť“, ktorú spomínal na konci minulého semestra? Chabý úsmev, čo venovala Jakovi, sa vytratil a trochu nechotne sa obrátila k sirovi Alricovi. Nezmenil sa – črty jeho tváre boli stále rovnako očarujúce. V sivých očiach sa mu zračilo akési napätie. Neusmieval sa, ale netváril sa ani nazlostene.

„Moment – ako ste...?“ Cassie si zúrivo počúchala čelo. Posledné, čo si pamätala, bol vŕzgajúci batožinový pás, pach ľudského potu, tlačienica a dusno. A nejaká *potreba*. Potreba taká naliehavá, že tam nechala...

„Môj kufor! Zabudla som si ho tam! Ale nie...“

„To nič,“ upokojila ju Isabella mávnutím ruky. „Zobrala som ti ho.“

„Ale ako si...“

„Je to ten správny, neboj sa.“ Isabella sa zachichúňala. „Vedela som, ktorý je tvoj. Tú počúchanú haraburdu by som spoznala všade.“

Cassie pokrútila hlavou, no zmiatlo ju to iba na chvíľku.

„Ošúchanú, Isabella. Ošúchanú haraburdu. Ale čo bezpečnostná kontrola? A imigračná? Ako ste...“

„Keď ste omdleli, Isabella mi hneď zavolať,“ vysvetlil sir Alric. „Mám známych na ministerstve vnútra a všetky potrebné formality vybavili.“ Vrhol ostrážitý pohľad na Jaka, akoby sa zľakol, že povedal priveľa. „Som presvedčený, že by ste boli najradšej so svojimi priateľmi, ale najprv musíme prebrať isté záležitosti. Len vy a ja. Isabella, Jake, prosím. Musím sa s Cassandrou porozprávať medzi štyrmi očami.“

Isabella a Jake si vymenili pochybovačný pohľad. Cassie sa pokúsila zdvihnúť zrak a kývnuť im, aby ich upokojila, no už len pri pohľade na obidvoch kamarátov ju znovu premohol neskutočný hlad a svojou úpornosťou jej vyrazil dych. Pozviechala sa na nohy a dovliekla sa k sirovi Alricovi. Položil jej ruky na plecia, akoby ju chcel vlúdne povzbudiť – až na to, že ju zovrel v prstoch tak silno, až ju to zbolelo. No Cassie na bolesť v tej chvíli nemyslela. Cítila, ako sa jej túžbou po nasýtení napínajú svaly, krútia sa ako pružiny, a vedela, že v skutočnosti ju sir Alric drží na uzde.

„No tak, Isabella, Jake. Odídte, prosím.“

Jake sa pri riaditeľovom britkom tóne hlasu zamračil. „Neviem, či...“ začal.

„To nič.“ Cassie sa natiahla, chytila Isabellu za ruky a dosť silno jej ich stisla. „Zvládnem to. O chvíľu prídem za vami. Sľubujem.“

„Naozaj?“ spýtal sa Jake a premeral si sira Alrica ne-skrývane nepriateľským pohľadom.

„Naozaj.“ Vlastne si zúfalo želala, aby zmizli. Nebola si istá, ako dlho to ešte vydrží, kým sa na niekto-rého z nich vrhne. „Vážne, Jake. Prosím ťa, choď, zvládnem to.“

Mladý Američan sa nadýchol a chytil Isabellu za ruku. „Počkáme vonku. Uvidíme sa *o chvíľku*, Cassie.“

„Dobre,“ zašemetila Cassie a pri úsmeve zaškrípala zubami. Ach, prosím, prosím, BEŽTE! Stihla ešte vidieť Isabellinu ustarostenú tvár, kým sa za kamarátmi zatvorili dvere, a potom zavrela oči a od hladu sa zatac-kala.

Ucítla, ako ju ruka sira Alrica tlačí späť na pohov-ku, a podarilo sa jej rozlepiť očné viečka práve včas, keď sa k nej blížil zákerný a škaredý vrátnik Marat s kože-ným kufríkom. Odkiaľ sa tak ticho vynoril? Omámene sa nadvihla.

„Musíte sa nakrmiť, Cassandra.“ Hlas sira Alrica sa rozliehal ozvenou po miestnosti. Marat pred ňu opatr-ne postavil kufrík na mahagónový kávový stolík.

„Nemôžem.“

„Už ste bez toho celé týždne. Umierate. Na konci

minulého semestra som vám vôbec nemal dovoliť odísť, lenže toto som nečakal. Nechápem, prečo vás hlad tak rýchlo vysiluje, ale je to tak. A vy ho *musíte* uspokojiť.“

Cassie sa nevládala ani rozplakať, taká bola zoslabnutá, a tak si skryla tvár do dlaní a zastonala. „Ja nemôžem.“

„Musíte,“ odsekol sir Alric nahnevane. „Myslíte si, že sa obetujete, ale v skutočnosti ste iba pohodlná. Je mi ľúto, čo sa vám stalo, Cassandra. Je mi ľúto, že ste boli do toho zatiahnutá. Zodpovedám však nielen za vás, ale aj za Vyvoleného ducha.“ Kývol na Marata a ten zasunul do zámky na kufri strieborný kľúč.

Cassie neisto sledovala pohyby vrátnika. Na veku kufra sa skvel symbol, ktorý ihneď spoznala: ten vzorec zložito pospletaných liniek, veľký asi päť centimetrov, už videla vypálený do kože istých vybraných študentov Darkovej akadémie – a tiež rozmazaný a porušený na svojej vlastnej lopatke. Netušila, aký má ten vzorec význam, ale vedela, čo označuje.

Bolo to znamenie Vyvolených.

Marat odklopil veko, sir Alric podišiel ku kufru a s úctou sa zadíval na súpravu krištáľových flakónikov. Na všetkých bolo vyryté znamenie Vyvolených a boli krásne aj samy osebe – ich priesvitný obsah sa ligotal ako tekutá perleť a cez jemný krištáľ z nich vyžarovalo

mihotavé svetlo. Cassie to na okamih tak uchvátilo, že takmer zabudla na svoj trýznivý hlad. Sir Alric znovu kývol na vrátnika. Malá nádobka, ktorú Marat vytiahol z vrecka, sa od nádherného kufríka nemohla viac líšiť: bola to biela plastová škatuľka s viečkom na zaklapnutie. Marat si natiahol gumené rukavice, neobradne škatuľku otvoril a vytiahol balíček v plastovom obale. Roztrhol ho a vytiahol jednorazovú injekčnú striekačku.

Cassie vyvalila oči. „Čo to je?“ Vydesene pozorovala ihlu. „Čo to je? Toto si pichnúť nedám!“

Cassie sa pokúsila vykrútiť, ale zacítila, ako jej silné ruky zovreli ramená, zatlačili ju chrbtom k pohovke a pridržali ju v pokoji. Marat. Priblížil sa zozadu a neunikla mu. Panebože, aký bol silný, z jeho zovretia sa nedalo vymaniť, no napriek tomu sa z celej sily vzpiejala, keď sa k nej sir Alric blížil. Na okamih si všimla v jeho tvári ľútosť a súcit, potom mu však črty stvrdli.

„Nehýbte sa. Inak to nejde. Je to pre vaše dobro, Cassandra.“ Sir Alric hovoril úplne chladne a skláňal sa nad jej zmietajúcim sa a kopajúcim telom. „A aj pre dobro všetkých ostatných.“

Cítila, ako jej palcom potiera miesto na pleci, a potom teplé bodnutie ihly.

Cassie sa na chvíľku zmocnil strach, že ju popravili v elektrickom kresle. Tak sa pri tom človek cíti, či nie?

Surovo ňou prebehol prúd a tak prudko ju vyburcoval k životu, že nedokázala jasne myslieť. Žilami jej pre-svišťal chlad a vzápätí ju zalialo teplo – a sila. Striasla Maratove ruky, vyskočila, telo jej spevnelo a zaľala päste. Hrozný prenikavý hlad zmizol, akoby ju pustili niečie zovreté čeluste, ale zrakové vnemy sa jej preme-nili na oslnivé šmuhy, pred očami sa jej roztancovali bodky, stratila rovnováhu, znovu sa zrútila na kožené čalúnenie a privrela viečka, aby si upokojila oči.

Keď ich znovu otvorila, sir Alric sedel v kresle a dí-val sa na ňu s prstami zopnutými do špičky pod bra-dou. Marat aj kufrík zmizli.

„No, Cassandra, ako sa cítite?“

Vrátila sa jej pamäť. Nazlostene si sadla. „Čo to bolo? Povedzte mi, čo to bolo!“ Nereagoval na to, že Cassie zúri. „Je to destilovaný roztok. Zo slz prvých Vyvolených pred vyše tisíc rokmi. Myslíte si, že ho po-núkame každému? Pokladajte to za svoje šťastie. Je ne-smierne silný.“

Cassie sa nadýchla a spracovávala tú novinu. Takže nie drogy. Nie jed. Možno niečo, čo jej pomôže...

„Takže to môžem robiť takto? Pichať si toto, a nie sa kŕmiť z iných ľudí?“ V očiach jej svitla nádej a uľavilo sa jej.

„Nie,“ vyslovil rázne sir Alric. „Toto je iba raz. Ne-máme ho viac, iba toľko, čo ste videli v kufríku. Nepri-

chádza do úvahy, aby ste ho mali všetok len pre seba. Naučíte sa kŕmiť. Ako my ostatní.“

Zúfalstvo sa jej vrátilo dvojnásobne a zničilo v nej chvílkovú novú nádej. Sir Alric využil jej ohromené mlčanie a vstal. „Ducha, ktorý je vo vás, nesmiete nechať vyhladovať, Cassandra. Bez SÍz by ste rýchlo dosiahli kritický bod. Túžba po kŕmení by veľmi narástla, neovládli by ste sa a na niekoho zaútočili. Mohli by ste toho človeka zraniť alebo dokonca zabiť. A mohol by to byť ktokoľvek.“ Odmlčal sa, aby dodal svojim slovám mrazivý účinok. „Aj Isabella alebo Jake.“

„To som nevedela,“ vyhrkla Cassie. „Neuvedomila som si to.“

„Isteže nie,“ odvetil sir Alric trochu vlúdnejšie. „Práve preto je tu Akadémia, Cassandra. Je mojou povinnosťou naučiť každého nového Vyvoleného, ako sa bezpečne kŕmiť, aby neohrozoval seba ani svoje okolie. Keď nastane ten správny čas, urobím to aj pre vás. Zatiaľ vám injekcia dala možnosť vydýchnuť si. Myslím, že ste to potrebovali. Pýtam sa teda znovu: ako sa cítite?“

„Lepšie,“ pripustila Cassie. „Omnoho lepšie. Môžem už ísť?“

„Samozrejme, vaši priatelia sa o vás už určite strachujú.“

„Sú tu za dverami. Vraveli, že počkajú.“

Sir Alric sa horko usmial. „Obávam sa, že ste prespali celé dopoludnie, Cassandra. Vaši priatelia odišli pred vyše dvoma hodinami. Vysvetlil som im, že si potrebujete odpočinúť, aj keď presvedčiť pána Johnsona bolo náročné. Teraz sú dolu vo svojich izbách, predpokladám. Máte sa s nimi o čom rozprávať,“ zmlkol. „Najmä so slečnou Carusovou.“

„Ako to myslíte?“ spýtala sa Cassie stiesnene.

„Cassandra, vaša výdrž ma udivuje. Bojovali ste s hladom omnoho dlhšie, ako som očakával. Ale vaša možnosť voľby sa končí. Možno okrem jednej veci.“

„A to?“ Cassandra zdvihla hlavu.

„Aby ste sa naučili bezpečne kŕmiť, budete potrebovať partnera – životný zdroj, ak chcete. Preto všetkým Vyvoleným študentom prideliujeme nevyvolených spolubývajúcich. Musíte sa teda rozhodnúť, Cassandra. Buď sa nastahujete k novej spolubývajúcej, na ktorú ste menej... citovo viazaná...“ Sir Alric zdvihol ruky a elegantne pokrčil plecami. „... alebo...“

„Nepovedzte to,“ vyhrkla.

„Musím, Cassandra, je mi ľúto. Musíte sa naučiť kŕmiť z Isabelly.“

3. KAPITOLA

Átrium bolo veľkolepé. Od parížskej Akadémie sa táto budova na Upper East Side nemohla veľmi líšiť, ale mala svoju vlastnú úchvatne krásnu architektúru, všade hladké sklo a mramor. Bola závratne vysoká, a keď Cassie pozrela hore na sklenený strop vysoko nad sebou, vyzeralo to, že sa celá otáča a kníše. Obloha v pozadí bola stále taká žiarivo modrá, až sa Cassie mierne zakrútila hlava. Čisté a moderné línie stien zmäkčoval iba bazénik so zeleňou uprostred átria.

Cassie sa usmiala a zastala, aby si namočila prsty v chladivej vode a obzrela si postavu uprostred fontány. „Čau, dievča,“ šepľala bronzovej soche. „Tej sprostej labute sa len tak nezbavíme, však?“

Léda, samozrejme, neodpovedala a ďalej sa zasnene vzpínala ku krutej božskej labuti nad sebou. Pri jej bronzových nohách tryskala z kameňa voda. Nadivoko tu rástli bujné paprade a popínavé rastliny, obrastali kamene a plazili sa až k leštenému mramoru. Cassie sa bruškom prsta dotkla čierneho okvetného lístka. Maznáčikovia sira Alrica, tak ich pomenoval

Randžit. To sedí. Sir Alric má rád všetko krásne, vzácné a temné...

Cassie prekvapilo, ako ju potešili všetky ostatné známe sochy. V zimnom svetle, ktoré sem prenikalo z Piatej Avenue, alabastrovo svietili zo svojich miest okolo obrovskej centrálnej haly: Achilles a Hektor, Narcis, Artemis a Aktaión. A tie, z ktorých jej vždy behal mráz po chrbte: Kasandra a Klytaimnestra. Kasandra, dievčina, ktorej nikto neveril. Kasandra, ktorá vošla do domu, odkiaľ cítila krv...

Cassie sa zachvela, keď si spomenula, ako sa pod tou sochou schúlila a čakala, že ju Keiko bodne nožom. A teraz je tu znovu: veľmi sa podobá na tú vrahyňu, ktorá pomohla Katerine zabiť Jakovu sestru. Zmenila sa tiež na obludu – či dokonca príšeru – ako Keiko. Už nie je slabou Kasandrou, úbohovou bezbrannou obeťou. Má bližšie ku krvilačnej Klytaimnestre. Je Vyvolená.

A čo to znamená byť Vyvolenou? Cassie sa zadívala na svoj odraz vo vode. Na letisku jej Isabella tvrdila, že opeknela. Cassie si nijakú zmenu nevšimla, ale keď sa teraz pozrela pozornejšie, mala možno výraznejšie líčne kosti a uhrančivejšie žltozelené oči.

Vedela však, že Vyvolení majú viac ako krásne tváre. Z prvej ruky pocítila ich nadľudskú silu a zápasnícke umenie. A teraz, keď sa konečne zbavila neprestajného hladu a mohla vnímať aj niečo iné, pocítila

náznak tej sily aj vo svojich svaloch a odrazu bola uvoľnená a sebavedomá, ako nikdy nebývala.

Krása, sila a sebavedomie – opojná kombinácia. Ale celkom závislá od kŕmenia. Od vysávania životnej energie z nevinného človeka.

Vysušená... tak to povedala Isabella, keď rozprávala Cassie o Jessikinej smrti. Jej telo bolo *poničené*. Prichádza do úvahy, že to isté by Cassie spôsobila Isabelle? Nie. Nedopustí to – nemôže to dopustiť. Ale sir Alric dal Cassie jasne najavo, že sa musí naučiť kŕmiť.

Takže už nemôže s Isabellou ďalej bývať.

To by však nezniesla. Isabella je jej najlepšia kamoška.

Takže sa musí naučiť kŕmiť z Isabelly bezpečne.

No keby sa niečo zmenilo...

Bolo to nemožné: Cassie v mysli blúdila v kruhoch, z ktorých nebolo úniku. Okolo nej prúdili ostatní študenti, ponáhľali sa, aby nezmeškali začiatok nového semestra. Klebetili, šomrali, ťahali za sebou šoférov s drahou batožinou. Mohla by sa deliť o izbu s niektorým z týchto rozmazaných detičiek? Nie – to je nepredstaviteľné. Cassie sa namrzene pobrala na odchod. Zrazila sa s teplým telom a to ju chytilo a objalo.

„Jéj! Ospravedlňujem sa.“

„Neospravedlňuj sa.“ Hlas bol vrúcny, známy a pobavený – a srdce jej vystrelil do siedmeho neba.

„Randžit!“

Skôr ako z Cassiných pier vyklázlo ďalšie slovo, pekný chlapec si ich znenazdajky vášnivo pritisol k svojim ústam. Zatvorila oči a cítila, ako ju Randžitova ruka tisne na chrbte a ako sa jej do úst vpíjajú jeho pery. Cítila, že vstáva na špičky, vplietá prsty do jeho lesklých čiernych vlasov a priťahuje si ho k sebe. Počuje, ako Randžit zhlboka dýcha nosom a pritom ju čoraz náruživšie bozkáva a objíma ramenami.

Až keď stratili rovnováhu a vrazili do prekvapeného prvéka, Cassie zacítila, že Randžitovi ochabli ruky. Strašne sa začervenala, takisto uvoľnila zovretie a vymanila sa z objatia. Chvíľu sa nezmohla na slovo, nieto pozrieť do Randžitových očí – no neveriace pohľady okolostojacich študentov vnímala. A rozhodne počula nie veľmi tlmený šepot, ktorý vypukol v celom átriu.

„Neverím vlastným očiam...“

„To hádam nie.“

„Ten? A s *touto*?“

„Randžit Singh? Vedela som, že je na štipendistky, ale toto...“

Randžit si odkašlal a Cassie sa konečne pozrela hore na jeho tvár s plachým úsmevom.

„Tak a už sa to asi definitívne prevalilo,“ zaškeril sa.

Nesmelo natiahol ruku, položil jej ju na plece a odviedol ju do kúta, preč od zvedavých pohľadov. Cassie

netušila, že by jej srdce mohlo tlčť ešte rýchlejšie, ako tlčie, ale napriek tomu jej pri jeho nežnom dotyku opäť poskočilo.

„Hej, vyzerá to tak,“ odvetila. „Prepáč... presne neviem, čo sa stalo.“

„Ehm, ani ja.“ Zlatohnedá pleť mu očervenela. „Chýbala si mi,“ zasmial sa. „Ak si si to nevšimla.“

Cassie sa neubránila širokému úsmevu. „Aj ty mne. Nekonečné Vianoce, pravda?“

„Ani nevrav.“

Nebola si istá, či si ju trochu nedoberá, ale mal rovnako tvrdo krásnu tvár ako vždy. Okrem toho sa v nej zračilo ešte niečo, túžba, ktorá sa vyrovnala jej vlastnej. Fíha, to je ale kus. Hlas v mobile bola jedna vec, ale na jeho silne živočíšnu prítomnosť už zabudla. Viac-menej vycítila, že sa mu srdce rozbúchalo rýchlejšie, a inštinktívne vytušila, že sa jej chce znovu dotknúť – asi tak, ako po tom túžila ona.

Príí, Cassie!

Vôbec sa nad tým nezamýšľala, vykročila k Randžitovi, potom sa však zarazila tesne pred tým, ako sa mu vrhla do náručia. Šlo to veľmi rýchlo. Po tom, čo sa stalo, sa cítila dosť trápne. Možno sa aj trochu bála.

Predstavila si Estellin sľub. *Už sa nikdy nebudeš musieť ničoho báť, Cassandra...*

Nebola to celkom pravda. Podarilo sa jej vystrašiť

samu seba, keď sa nechala na verejnosti takto uniesť. Očervenela, keď si predstavila, ako na nej visia oči celej školy.

„Cassandra?“ Aj Randžit sa mal na pozore. Rovnako ako ona urobil polkrok dopredu, potom sa zarazil.

„Prepáč,“ zašemetila Cassie. „To odlúčenie mi asi rozpálilo srdce viac, ako som si myslela.“ Randžit sa zasmiel. „Viem, o čom hovoríš!“

„Asi by som sa mala ísť, ehm, osviežiť. Ešte som si nenašla svoju izbu a mala by som sa poriadne privítať s Isabellou. Ale potom by sme mohli zájsť na kávu, nie?“ odvážila sa navrhnúť.

„Hej, to je dobrý nápad. O piatej?“

„Bolo by to super,“ pozrela na hodinky. „Alebo nie radšej o pol piatej?“

Randžit sa zaškeril. „Tak o pol piatej, dohodnuté!“

„Výborne. Tak zatiaľ...“ usmiala sa a už sa od neho odvracala, keď sa k nej náhle natiahol a nežne ju chytil za ruku. Z tepla jeho pokožky sa jej nanovo rozochvelo celé telo.

„Počkaj, skôr ako odídeš – si v poriadku, však? Keď sme spolu na Vianoce telefonovali, hlas ti znel...“

„Ja viem. Už mi je dobre. Naozaj. Poobede ti všetko vyrozprávam.“

Chvíľu ju uprene pozoroval, akoby sa chcel ubezpečiť, že Cassie hovorí pravdu. Na okamih zbadala ná-

znak onej búrlivej ohnivej žiary, ktorú si v jeho očiach všimla už viackrát, ale nedokázala odvrátiť zrak. Rukou jej pevnejšie zovrel prsty. Zurčanie pramienska vo fontáne akoby zosilnelo, rovnako aj klopkanie drahých opätkov na mramore. Potom nejaký deviatok vybuchol do prenikavého smiechu a obaja sa strhli. Randžit jej pustil ruku, rozpačito potriasol hlavou a usmial sa.

„Keď povieš...“

„Poviem. Tak sa uvidíme na kávičke. Platím ja!“

„No dobre. Kam pôjdeme?“

„Nebud' taký nervózny, ty zazobanec,“ žmurkla naňho. „Sme v New Yorku, nie? Určite nájdem nejaký *oplutý* pajzel.“

Átriom sa rozoznel Randžitov hlboký medový smiech. Páni, pomyslela si Cassie, tento zvuk by sa mohol stáčať do fliaš a predávať osamelým babám do celého sveta.

„Tak mi teda nájdi *oplutý* pajzel, Cassandra Bellová. Zídeme sa tu.“

„Nie že prídeš neskoro.“ Naoko sa naňho zamračila.

Randžit sa usmial. „To by som sa neodvážil.“

Hoci sa zo všetkých síl usilovala uviesť Randžita do sveta špiny a nízkości, zdalo sa, že *táto* časť New Yorku je inde. Sir Alric mal isté štandardy a neumiestnil Akadémiiu do tejto štvrti pre nič za nič.

Keď vyšli na ulicu, kde jej v mrazivom vzduchu vystupovala para z úst, a užasnuto sa zadívali na vysokánske budovy, Cassie veľmi rada prenechala pátranie Randžitovi. Káva bola nakoniec iba zámienkou, aby s ním mohla byť sama – okrem toho sa chcela zoznámiť s mestom, ktoré pri príchode nevnímala. Na chvíľu mohla zabudnúť na príšery a démonov.

Kráčali po Piatej Avenue na sever ako anonymný pár uprostred energického, elegantne oblečeného davu a Cassie nevedela, kam skôr pozrieť – takže bolo celkom dobre, že sa tu Randžit zrejme vyznal. Zaviedol ju po Východnej 78. ulici na Madison Avenue do štýlovej a nablýskanej kaviarne, ktorá ponúkala neuveriteľne široký sortiment káv štýlovým a nablýskaným hosťom.

„Panebože, obávam sa, že predsa len platíš ty.“ Cassie si rozviazala šál, a keď si objednávali, pri pohľade na cenník zdvihla obočie.

„To mi za to stojí,“ prisunul jej šálku. „Ale prečo by si niekto lial do kvalitnej kávy škoricový sirup, to nepochopím.“

„Hmmm. Je taká dobrá ako Slzy Vyvolených,“ zašepkala koketne a až teraz sa trochu uvoľnila. „Tá vie dievča vzpružiť, len čo je pravda.“

Randžit prekvapene zažmurkal. „Sir Alric ti dal Slzy?“

„Jasné,“ žmurkla. „Som zvláštny prípad, vieš?“

„Fíha, zrejme áno,“ Randžit znepokojene potriasol hlavou. „A spomenul ti...“

„Že to tak ďalej nepôjde? Áno, spomenul. Vďaka, že si mi to pripomenul.“ Cassie si zahryzla do pery a bolo po uvoľnení.

„Takže sa musíš naučiť krmiť.“

„Vraj áno.“

„Jasné... ehm...“ Randžit podľa všetkého vyčítal z Cassinej tváre nevôľu, a aby získal čas, prehltol horúcu kávu príliš rýchlo. Nadýchol sa a zaškeril. „Bude to Isabella?“

„Neviem. Musíme sa o tom baviť teraz?“

Randžit sa ospravedľujúco usmial. „Nie, prepáč.“

Cassie si uchlipla z kávy. Nechcela sa hnevať. Teraz nie, s ním nie. Vzdychna si, postavila šálku a prstom prešla po jej okraji. „Čo myslíš, koľko mám času, kým sa budem musieť rozhodnúť?“

„Pár týždňov. Možno menej.“ Randžit stíšil hlas, pretože okolo prešiel čašník. „Tvoj hlad rastie rýchlejšie, ako mohol niekto predvídať. Je to neuveriteľné, Cassandra.“ S istým obdivom dodal: „Bezprecedentné.“

„Hovoríš ako sir Alric,“ odpovedala Cassie. „A to nemyslím v dobrom. Iba on okrem teba ma oslovuje Cassandra. Teda vlastne okrem...“

„Estelle,“ dokončil Randžit. „Mám ťa radšej volať Cassie?“

„A vieš ty čo? Radšej áno.“

„Tak dobre, Cassie.“ Usmial sa a chytil ju za ruku.

Dočerta, pomyslela si. Bolo to veľmi príjemné. A silné. A povzbudzujúce. Pomaly si preplietla svoje prsty s jeho.

„Ty si ma medzi Vyvolenými nikdy nechcel, však?“

„Nie, nechcel. Vôbec som ťa do toho nechcel zaťahovať.“ Zosmutnel a usmial sa. „No stalo sa.“

„Aj tak by ma do toho zavliekli,“ uvedomila si z ničoho nič Cassie. „Tak či onak. Pôvodne mala byť zasvätená Isabella. Bola to jasná kandidátka. Takže ja by som bola jej životný zdroj?“

Randžitovi stuhla ruka. Potom pomaly prikývol a očami blúdil po jej tvári. „Možno, ale urobil by som všetko pre to, aby som zabránil aj tomu.“

Cassie sa zachmúrila. Táto verzia by sa jej páčila viac ako tá, v ktorej sa ocitla. Či nie? Keby sa Isabella stala Vyvolenou – keby požiadala Cassie, aby bola jej zdrojom –, čo by urobila Cassie?

Vedela úplne presne, čo by urobila. Odmietla by. Vzala by nohy na plecia. Vyrobila by scénu a zavolala políciu.

Akoby jej Randžit čítal myšlienky, povedal: „Vieš, môžeš sa z nej krmiť bez jej vedomia. Aj keď vie, čo sa s tebou stalo, sú spôsoby, ako to obísť..“

„Nie,“ vyhlásila Cassie pevne. „Nebudem klamať

svojej najlepšej kamarátke. Sir Alric vraví, že nás to naučí obidve.“ Polohlasne dodala: „Teda ak bude Isabella súhlasiť...“

„To by bolo najlepšie, Cassie. Musíš sa vedieť bezpečne kŕmiť. A keď to budeš robiť správne, tak naozaj nikomu neublížiš.“

Cassie zavrela oči a bezmocne zaúpela. Hneď zacítila, ako jej Randžit opäť stisol ruku. Vzdychol si zhlboka a pokúsil sa na Cassie usmiať.

„Pozri, som najmä rád, že si tu a si v poriadku. Prekonáme to... spolu.“ Naklonil sa k nej, nežne ju pobozkal na pery, chvíľu váhal, kým sa odtiahol. „A pokiaľ ide o nás...“ zašomral a pritisol sa čelom ku Cassie.

„Áno?“ zachripela.

„Možno by bolo dobré, keby sme sa pokúsili trochu ovládať. Nevieam, čo sa to stalo v tom átriu, ale skoro sa mi zdalo, že sa... nám to vymyká spod kontroly?“ Opatrne pozrel na Cassie. Prikývla a usmiala sa.

„Aj mne. Niežeby som sa ponosovala.“

„To ani ja nie. Iba by som nechcel, vzhľadom na našu situáciu a... predchádzajúce skúsenosti, aby sme si to pokazili. Musíme si dávať pozor.“

Randžit pohladkal Cassie po pleci, aby ju povzbudil, a potom dopil kávu. Cassie sa dívala na svoju šálku, ktorej sa ledva dotkla. Skôr na to nepomyslela, ale keď Randžit spomenul *predchádzajúce skúsenosti* a ako sa

zatváril, keď povedala, že sa s ňou rátalo ako s Isabelliným zdrojom, to hovorilo za všetko. Ako na to mohla zabudnúť?

Jessica.

Jakova sestra pred smrťou chodila s Randžitom. V ten večer, keď ju zákerne zavraždili, mala dohovorené stretnutie s ním. Dievča, ktoré skončilo tak, že z neho Katerina a Keiko vysali celú bytosť, je to isté dievča, o ktorom všetci hovoria, že vyzerala ako Cassie. Pri tom pomyslení sa jej zakrútila hlava. No tak toto jej prestáva voňať.

„Cassie?“ Randžitov hlas ju vytrhol z úvah. „Mali by sme ísť. Vyzeráš unavená.“

Z toho, ako sa na ňu krásne usmieval a ako jej nežne položil ruku na rameno, sa jej zakrútila hlava ešte raz – ale teraz zo správnych dôvodov.

To je absurdné, povedala si. Ty nie si Jessica. Nie je to to isté. Nevyhováraj si to ešte skôr, ako sa to začalo.

Donútila sa usmiať a vstala. „Unavená? Tak poď, dáme si späť na Akadémiu preteky!“

4. KAPITOLA

Na chodbe bola tma. Cassie bežala a zúfalo niečo hľadala. Zabočila za roh do ešte väčšej tmy. Nie, nie do tmy – žiarili pred ňou oči, dve červené oči. Vnárali sa do temnoty. Blížili sa k nej. Nie. Cassie sa blížila k nim...

Tamto je, Cassandra! Chyť ho. Vezmi si ho. Je to pre nás ten pravý. Nedovoľ, aby ťa presvedčil o opak. Patríme k sebe. Potrebujeme ho.

Cassie rozťahla ruky a hmatala do prázdna.

Nechceš byť predsa sama, však nie, Cassandra? Siahni po ňom. Chyť ho. Nechceme byť samy. Chceme ich oboch. Ty a ja, on a jeho...

„Randžit?“

Cassino zavrčanie sa rozľahlo v prázdnom priestore. Znovu sa vrhla dopredu a rukami sa niečoho zmocnila. Ramien: zhrbených, svalnatých. Jeho holá pokožka na dotyk skoro pálila. Potom sa okolo nej ovinuli jeho ruky a stisli ju tak, že ledva dýchala. Nechtami ako pazúrmí sa zaryla do mäsa na jeho chrbte.

Áno, Cassandra. Nepúšťaj ho! Nesmieme sa pustiť!

„Nepustím.“

Nepustíš. Nepustíš? Ale mňa si opustila! Prečo si ma opustila, Cassie? Kúsok zo mňa je sám, to vieš. Ten kúsok, ktorý sme niekde nechali.

„Čože? Tu som! Estelle?“

Pocítila si to prázdno, však, moja milá? Len na chvíľočku, ale pocítila si ho. Predstav si, aké to je byť tu uväznená. Nie je to pekné. Prečo si taká zlá? Úbožiatko Estelle. Necháš ma trčať tu vonku, Cassandra? Necháš ma rozpoltenú? Necháš NÁS rozpoltené? AKO LEN MÔŽEŠ?!

Cassie sa s trhnutím zobudila, triasla sa. Odhodila perinu, spotená a zadychčaná si sadla a rukou si prehrabla vlasy. Bola stále tma: tá slabá žiara zvonku prúdila z pouličných lúčok. Nočná mora, nič viac. Cassie si vzdychla. Vzhľadom na to, koľko sa toho stalo, bol zázrak, že sa jej zlé sny nesívajú častejšie. Trpko sa posmiala. Občas mala pocit, že sa jej život stal zlým snom. Tým viac, že má v hlave Estelle, ktorá sa pohráva s jej myšlienkami. Teraz však bolo všade ticho, takže duch sa už asi vyzúrila a Cassie mohla pokojne spať ďalej. Napriek tomu jej búchalo srdce a nielen od strachu. Jej vnútra sa zmocnil hrozný smútok, vina a ľútosť, takmer proti jej vôli.

Úbohá Estelle...

Cassie si bruškami prstov pošúchala spánky a v duchu zastonala, ale navonok ani nemukla, aby nezobudila Isa-

bellu. Trochu jej *bolo* Estelle aj ľúto. Keď bol prerušený rituál, ktorý ich mal naveky spojiť, časť Vyvoleného ducha uviazla mimo Cassinho tela. Odvtedy Estellin hlas prosil Cassie, aby ju pustila dovnútra. Ale keby to Cassie aj vedela, nebola si ani zďaleka istá, že by chcela. Útržkovité výjavy z minulosti tej Vyvolenej ženy jej prezrádzali, že bola hrdá a silná, áno, ale aj pomstychtivá, krutá a sebecká. Keby sa Cassie celkom spojila s Estelle, ako by si mohla byť istá, že sa nevyberie rovnakou cestou?

Pošmátrala na nočnom stolíku za pohárom vody a chrbtom ruky narazila do jednej zo svojich zarámovaných fotografií. Podráždene ju zdvihla, aby ju odsunula, a zmeravela. Niečo tu nehralo. Rám pôsobil na dotyk akosi čudne. Zdvihla si ho pred tvár. Aj v matnom svetle umelého úsvitu sa jej roztriasla ruka.

Kovový rám sa roztavil, alebo to tak aspoň vyzeralo. Bol pokrútený, poprehýbaný a skrivený – akoby ho niekto nechal veľmi blízko ohňa. Usmievavé tváre Patricia a detí z Cranlake sa zmenili na desivé masky. Vystrašene siahla na nočný stolík. Bol úplne studený. Cassie sťažka prehltna. Zoskočila na zem a zdvihla druhú fotografiu, tú, na ktorej bol Randžit a ktorú si tajne urobila na konci minulého semestra. Aj ona bola značne poškodená: strieborný rám akoby cez noc skvapnel a potom zase stuhol ako vosk. A Randžitova plachá usmievavá tvár – bola na nepoznanie.

Skľúčene ju pohladkala a do očí jej vhrkli slzy. Čo to urobila?

Moment. Prečo si myslí, že to urobila *ona*?

Iba tušenie, nič viac...

Skrúšene zahrešila, ale nie dosť potichu. Isabella sa na druhej posteli pomrvila, natiahla a zívla. Cassie len-len že stihla ukryť roztavené fotografie pod vankúš, kým Isabella ospalo zažmurkala.

Cassina spolubývajúca zívla a usmiala sa.

„Ahoj, Cassie. Hmm...“ Prudko sa posadila. „Hurá! Sme v New Yorku!“

Cassie pokrútila hlavou. Hneď sa trochu rozveselila. Ako môže Isabella o takomto čase prekypovať nadšením? Jej kamarátka sa od Paríža vôbec nezmenila – čo bolo celkom príjemné, keď sa inak toho toľko zmenilo. Cassie nasadila prízvuk a zatiahla: „Buď v pohode, zlatko. Je iba šesť ráno. Slnko vyjde najskôr o hodinku.“

Isabella prevrátila oči. „Cassie, tento prízvuk je skôr z Južnej Karolíny ako z južného Bronxu, to rozoznám aj ja. Tak...“ Hodila sa späť na posteľ a potmehúdsky si počúvala ruky: „Čo dnes podnikneme?“

„Myslíš okrem toho, že sa nám začína škola?“ spýtala sa Cassie.

„Hej, hej, okrem toho. Toto je Mesto, ktoré nikdy nespí! Ani my by sme nemali!“

„Jasné.“ Cassie sa nenamáhala spomenúť, že v tomto ohľade už má náskok. „Vieš, že prvá hodina je matika?“

„Nie. Nie, nie, nie! Nechcem na to ani pomyslieť!“ zaskučala Isabella. Zarazila sa a vrhla na Cassie kradmý pohľad. „Musíme sa porozprávať o tebe, Cassie.“

„Panebože,“ vzdychla Cassie. „Aj ty? Najprv Randžit a teraz ty. Nemôžeme sa porozprávať o niekom inom?“

Isabella si nazlostene založila ruky na prsia. „Cassie. Včera som ťa pustila von, lebo si mala rande so svojim indickým princom – o čom ma tiež musíš ešte poinformovať.“ Odmlčala sa a žmurkla na Cassie. „Ale dobre viem, že mi niečo tajíš. Na letisku si omdlela! Tak strašne vyhladnuto si nevyzerala len preto, že si vynechala raňajky alebo že na teba niečo lezie. To kvôli tomu, čo s tebou urobili, pravda? Pri tom obraze Vyvolených?“

Cassie sa poškrabkala na krku. „Áno,“ zamumlala.

Isabella prikývla a privrela oči. „Jasné. A čo s tým robíš?“

„Sir Alric mi... ehm... dal kvapky.“ Cassie sa veselo usmiala a dúfala, že toto vysvetlenie na chvíľu oddiali Isabelline otázky, hoci bolo na pravdu skúpe. Potrebovala čas. Viac času.

„Myslím – doslova. Kvapky roztoku.“

„Myslíš drogy?“ Isabella si položila ruku na ústa. „Cassie, ja neviem...“

„Prosím ťa, Isabella, niet sa čoho báť.“

„Aha?“ Isabella si založila ruky a zdvihla obočie. „Ak sa niet čoho báť, tak prečo si stále taká nešťastná? Takú ťa nepoznám! Prečo si taká nervózna a vybiehavá...“

„Vyhybavá...“ opravila ju Cassie.

„Von s tým, Cassie Bellová.“

Porazená Cassie prešla k Isabellinej posteli a klesla na ňu. „Pamätáš sa, čo som ti minulý semester hovorila o Keiko a Alici? Ako som videla, že Keiko sa z Alice akoby kŕmi? No, tak takto sa Vyvolení udržiavajú pri živote.“ Zúfalo vzdychla a usilovala sa nedívať Isabelle do očí. „Čerpajú životnú energiu z niekoho, kto nie je Vyvolený. A podľa všetkého to budem musieť robiť aj ja...“ Cassie pohasol hlas. Nemala srdce pokračovať a vysloviť tú otázku nahlas. Isabella mlčala. Cassie vytušila, že asi spomína na jej strašidelné rozprávanie o tom, ako Keiko vysávala život zo svojej bezbrannej spolubývajúcej. Alebo ako sestru jej priateľa našli *vysušenú*...

Napätie sa dalo krájať a ticho sa nekonečne predlžovalo, ale Cassie sa nedokázala prinútiť, aby pozrela hore a zbadala hrôzu a odpor v Isabellinej tvári. Každú chvíľu to budú mať za sebou. Isabella odíde z izby. Pôjde za sirom Alricom a požiada o inú spolubývajúcu. Samozrejme, kamarátkami zostanú, ale Isabella nikdy

celkom nezabudne, o čo ju Cassie žiadala. Nikdy jej celkom neodpustí...

„Tak dobre.“

„Čože?“ Cassie si nebola istá, či správne počula.

„Hovorím, tak dobre. Budeš sa kŕmiť zo mňa.“ Keď Isabella videla Cassin neveriaci výraz, mávla rukami. „Nuž, netvrdím, že je to ideálne. Jedna vec je istá, mala som na Vyvolených *veľmi* odlišný názor, kým som nevedela o týchto šialenstvách. No istá je ešte jedna vec: ty nie si ako Keiko. Ani *trošku*. Ona bola magor. Ty na rozdiel od nej...“ Isabella sa zaškerila, „... no, aj ty máš svoje chvíľky. Ale si moja dobrá kamarátka, Cassie Bellová. Ak to takto potrebuješ, tak to tak potrebujeme *obidve*.“

Cassie na ňu iba zízala. „Isab...“

Isabella zdvihla ruku a prerušila ju. „Počkaj. Alica nevedela, čo Keiko robí, však?“

„Nie.“ Cassie si špárala v obhryzenom nechte. „Vyvolení majú špeciálny nápoj. Po ňom spolubývajúca na všetko zabudne. Majú pocit, že je to milosrdnejšie.“

Cassie sa konečne prinútila pozrieť Isabelle do očí, ale tá sa vôbec netvárila znechutene. Len pokyvovala hlavou, vážne a pozorne.

„Ty ma podvádzať nechceš, Cassie. Povedala si mi všetko, čo dokazuje, že mi dôveruješ. Ďakujem ti. Budem k tebe úprimná, lebo ti *tiež* dôverujem.“ Isabella

varovne zdvihla prst. „Nikdy mi ten nápoj nesmieš dať. Nechcem, aby si mi klamala.“

„Isabella, ja neviem...“

„Cassie, ty sa musíš kŕmiť. To je jasné. Preto je sir Alric taký ustarostený, však?“ Isabella stisla Cassine ruky.

„On – áno. Vŕavel, že ma to naučí, že mi ukáže, ako to mám robiť bezpečne.“

„No, sir Alric je dobrý človek. Vie, čo je nevyhnutné, a tiež, čo je nebezpečné a čo nie. Neboj sa, Cassie.“ Isabella sa usmievala ostražito, ale úprimne. „Ak ti ukáže, ako sa to správne robí, tak to bude v pohode. Budem tvoj... ako si to povedala?“

Cassie preglgla. „Životný zdroj. Ale počkaj, Isabella. Čo Jake? Ten ti to nikdy nedovolí.“

„Jake nie je môj šéf, ale môj chalan,“ usúdila Isabella. „Máš pravdu, nebude sa mu to páčiť, ale o tom rozhodujem ja. Nie som Jessica a ty nie si Keiko. A navyše, čo sa nedozvie, to mu neublíži.“

„Nemôžeš to pred ním tajiť, Isabella.“

„Prečo nie? Dievča má na nejaké to tajomstvo právo,“ namietla Isabella a v tmavých očiach sa jej zablýskalo. „Keď nastane vhodná chvíľa, poviem mu to. On to pochopí.“

Cassie sa dívala na svoju spolubývajúcu. Neskončilo sa to ideálne? Bola k Isabelle úprimná a ona dobrovoľne súhlasí.

Tak prečo sa stále cíti ako lump?

„Dobre,“ Cassie si vydýchla a usmiala sa. „Vďaka. Ďakujem ti, Isabella.“

„Nemáš za čo. Len sa veľmi nepredávkuj,“ zaškerila sa Isabella. „Moja životná energia je určite silný materiál!“

„Ani za milión sa k tebe *nepriblížim*, kým ma sir Alric o tom nenaučí všetko, čo sa dá.“ Cassie sa zahabla a rozpačito si zahryzla do pery. Ako sa dopracovali až sem?

Isabella pozrela na svoju spolubývajúcu a zachichotala sa.

„Máš tváričku ako obrázok, Cassie Bellová. To bude v *pohode*. Okrem toho byť Vyvolenou má aj svetlé stránky, nie? Čo Randžit? Počula som, ako ťa včera v átriu dostal do kolien.“ Zlomyselne sa zaškerila a ani Cassie sa neubránila úsmevu.

„Počuj,“ pokračovala Isabella a v očiach jej šelmovsky zaiskrilo, „bola by som radšej, keby nijakí Vyvolení neboli. Lenže *sú* a ty k nim *patriš*. Vzhľadom na to, že osud je vrhnutý, pokojne si môžeš užívať, že si Vyvolená, nie?“

Cassie ju už chcela opraviť, ale potom si pomyslela: nie, „osud je vrhnutý“ celkom sedí.

„Isabella, ja sa nezačnem vyťahovať.“

Isabella si odfrkla. „Pche! Cez Vianoce si sa skôr scvrkla.“

Cassie sa horko usmiala.

„A samozrejme, že sa nebudeš hrať na včeliu kráľovnú, to by sa na teba nepodobalo.“ Chytila Cassie za ruky a zatriasla ňou. „Nezabúdaj, že si to ešte vždy ty.“

„Dúfam, že máš pravdu.“

Isabella si ju nevšímala. „Jéj, a môžeš ma pozvať do tej strašne posvätnnej spoločenskej miestnosti. A viac voľna za to, že si Vyvolená, znamená viac času na Madison Avenue.“

„Prečo som akosi tušila, že do toho zamontuješ nákupy?“ spýtala sa Cassie a na perách jej konečne zahral úprimný úsmev. Cieľavedome vstala a natiahla sa. „Poď, oblečieme sa a pôjdeme sa naraňajkovať. Potrvá mi najmenej hodinu, kým budem vyzeráť rovnako dobre ako ty teraz. A to ti poviem, že nevyzeráš bohvieako úžasne.“

Isabella do nej hodila vankúš. „Potvora. Navyše to nie je pravda. Odkedy ti dali ten slávny nápoj, si nádherná. No počkaj, keď sa začneš kŕmiť zo mňa!“ Nafúkla sa, oblizla si prst a uhladila obočie.

Cassie sa podarilo zasmiať. Schmatla Isabellu za členok a začala ju ťahať z postele. „Tak vylez, dievča. Profesorovi Stolzovi sa večne vyhýbať nemôžeš. To predsa vieš.“

„Jasné.“ Isabella odhodila perinu, vyskočila a na-

špúlila ústa. „Ale teraz, keď mám takú vplyvnú spolubývajúcu, tak dúfam, že by to šlo.“

Cassie sa zachichotala. „Všetci máme svoje problémy. Ja som posadnutá démonom a na teba čakajú smrtiace algebrické rovnice nášho matikára.“

„Chceš niečo vedieť, Cassie?“ vzdychla si Isabella. „Nie som si istá, čo je z toho horšie...“

5. KAPITOLA

Cassie si veľmi dobre pamätala, ako hrozne sa cítila na začiatku minulého semestra: ako ryba na suchu. Najskôr asi aj pripomínala rybu, ak sa dalo súdiť podľa hrstky nových študentov – všetci vyvaľovali oči a otvárali ústa dokorán. Potlačila úsmev, bolo jej ich ľúto, no zároveň si pripadala povznesene. Už nebola vystrašený nováčik: *skoro* ako by sem patrila. A bolo jej to príjemné, fakt.

Isabella sa jej v átriu stratila v dave študentov, ktorí sa vítali s nadšeným pišťaním a púšťali sa do vzrušujúceho triumfovania, kto strávil prázdniny na exotickjšom mieste. Cestou k učebni profesora Stolza si Cassie všimla aspoň jednu známú tvár. Neďaleko bloku lesklých skriniek s elektronickými klávesnicami stál Jake. Keď k nemu Cassie zamierila, zatváril sa trochu nervózne.

„Ahoj, Jake! Ako sa máš?“

„Ehm, ahoj, Cassie. Ja sa mám dobre a ty? Už je ti dnes lepšie?“ Natiahol sa k nej, neisto ju objal a Cassie klesla na duchu. Trvalo celé mesiace, kým s Jakom

prekonali vzájomné výhrady. A potom, akurát keď sa naozaj skamarátili, dali sa do pohybu udalosti. Cassie už nebola iba chodiaca pripomienka jeho stratenej sestry, ale aj Vyvolená – členka skupiny, ktorá mohla za Jessikinú smrť. Nečudo, že medzi nimi vládne napätie – zrejme k nej prechováva rovnako zmiešané pocity ako ona k nemu. Cassie iba dúfala, že sa jej podarí presvedčiť Jaka o svojej dôveryhodnosti – a potvrdiť to aj sama sebe...

Cestou do triedy upútala Cassinu pozornosť bledá nervózna červenovláska, ktorá pred sklenými dverami rozsypala učebnice a zošity matematiky. Šikovne k nej priskočil vysoký chlapec. Čupol si, aby jej pomohol, a pritom sa dotkol jej lakťa tak, že to tú chuderku viditeľne rozochvelo. Fascinovane naňho zízala, keď jej podával knihy do náručia, a Cassie konečne zbadala jeho tvár. Frajersky krásnu, s oslnivým úsmevom.

Richard Halton-Jones.

Cassie to znechutilo. Zjavne sa nezmenil: stále je to ten nenapraviteľný zvodca. Ukážte mu nejakú – ktorúkoľvek –, čo kráča vzpriamene na dvoch nohách, a on si nedokáže pomôcť. Kedysi sa jej to videlo milé, ale teraz ju spomienka na ich posledné stretnutie zasiahla ako päšť do žalúdka. Páčil sa jej, verila mu, dokonca začínala mať pocit, že aj on má o ňu záujem, a pozrime sa, kam to viedlo. To Richard ju vylákal k Vífaznému ob-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.